

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΙΧΕ φανή σ' όλους παράξενο πώς ο Στέφανος Βρανάς, νέος που είχε περάσει τη ζωή του στα γλέντια, που είχε χαρή τις γυναίκες όσο λίγοι άλλοι στην ηλικία του και που δεν του έμενε πειιά, καθώς είχε σπαταλήσει μάλιστα ολόκληρη σχεδόν την περιουσία του, παρά να παντρευτή με καμμιά πλούσια συμπατριώτισσά του, είχε καταφέρει να πάρη μια γυναίκα ξένη, ούτε πολύ όμορφη, ούτε από σόϊ καιί, τό κυριώτερο, φτωχή.

— Άκούς να πάρη μια παλιοσπανιόλα, σά να χάθηκαν ή Έλληνοπούλες! Έλεγαν οί φίλοι και οί γνώριμοί του, οί όποιοί δεν μπορούσαν ακόμη να χωνέψουν τό «πάθημα» (έτσι τ'ώνόμαζαν) του Κερκυραίου λοχαγού Στεφάνου Βρανά.

Η γυναίκα για την όποία μιλούσαν ήταν μια νέα Ίσπανίδα από την Βαρκελώνα, την όποϊαν είχε γνωρίσει ο Βρανάς στη Νεάπολι όπου είχε πάει σέ κάποιους συγγενείς του για λίγο καιρό, και την είχε παντρευτή ένα μήνα μετά την γνωριμία τους. Όταν γύρισε μαζί της στην Κέρκυρα, κανείς φυσικά από λεπτότητα δεν έτόλμησε να τον ρωτήσ, τά καθέκαστα τής έρωτικής του αυτής περιπετείας που είχε καταλήξει σέ γάμο, αλλά και ο ίδιος απέφυγε έπιμελώς να κάνη και τους πιό στενούς του ακόμη φίλους λόγο για τά καθέκαστά της. Μόνο στον στενώτερό του φίλο, τον Αντρέα Λαρδή, είπε ένα ένα βράδυ, την ώρα που έπαιρναν τό ούζο τους στη Σπιανάδα.

— Ήταν γραφτό να έρωτευτώ κι' εγώ μια φορά στη ζωή μου κι' έρωτεύτηκα.

Η μυστικότητα αυτή του Βρανά έψύχρανε αρκετά τους φίλους του και ή ψυχρότης των αύξησε ακόμη παραπάνω από την σχεδόν ολοκληρωτική μεταβολή τής ζωής και του χαρακτήρος του. Αυτός ο τόσο διαχυτικός άλλοτε, ο τόσο ανοιχτόκαρδος και όμιλητικός που δεν μπορούσε στιγμή να ζήση χωρίς την παρέα του, είχε γίνει τώρα ένας άνθρωπος σοβαρός, άμιλητος, που μια σκέψη μόνον είχε, πώς να γυρίση γρηγορώτερα στο σπίτι του. Εκεί περνούσε τις περισσότερες ώρες τής ημέρας του και έπρεπε να υπάρχει κάποιος έξαιρετικός λόγος για να έμφανισθή σέ κανένα κέντρο ή σέ καμμιά συναναστροφή. Είχε καταντήσει, αυτός ο τόσο κοσμικός άλλοτε, σχεδόν μισάνθρωπος και ή καλή κοινωνία τής Κερκύρας όπου πριν παντρευτή ήταν περιζήτητος, άπορούσε για την διαγωγή του αυτή και είχε αρχίσει κιόλας να την σχολιάζη δυσάρεστα. Του κάκου μερικοί φίλοι του προσπαθούσαν να τον δικαιολογήσουν.

— Ω, μά αυτός δεν είνε άνθρωπος, είνε σωστή άρκούδα! είπε ένα βράδυ, σέ στενό κύκλο γνωρίμων, μια κυρία που δεν τον πολυχώνευε και από πριν. Και ή φράσις αυτή έρμήνευε αρκετά πιστά τη γνώμη που είχε σχηματιστή σ' ολόκληρη την Κερκυραϊκή κοινωνία για τον «έρωτευμένο».

Και πράγματι ήταν έρωτευμένος ο νέος Κερκυραίος λοχαγός, έρωτευμένος όπως έρωτεύονται στα μυθιστορήματα, με όλη την δύναμη τής ψυχής του, τρελλά, παράφορα, όπως την παθαίνουν κάποτε και όσοι ακόμη γεύτηκαν με την κουτάλα τον έρωτα. Και ο ίδιος άπορούσε πώς είχε έρωτευθή τόσο σφοδρά και τόσο ξαφνικά. Πώς ή γυναίκα αυτή, ή γυναίκα του, είχε μπή τόσο άπτόμα και είχε πιάσει μια τόσο μεγάλη θέση στη ζωή του; Την έγνωρισε ένα βράδυ στο σπίτι των Τζιμάδων, στη Νεάπολη. Είχε πάει με τη μητέρα της να κάνη μια έπίσκεψη τυπική στους Τζιμάδες κι' ο Στέφανος δεν θά πρόφτανε ούτε να την γνωρίση καν αν πήγαινε λίγο άργότερα στο φιλικό του έλλη-

νικό σπίτι. Η Ντολορές με τη μητέρα της ήσαν έτοιμες κιόλας να φύγουν και μόνον ή ξαφνική άφιξί του τις έκανε από λεπτότητα να παρατείνουν λίγο τη διαμονή τους. Αυτό ήταν. Συστήθηκαν, μιλήσανε κ' ύστερ' από λίγα λεπτά ο Βρανάς ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Σπανιόλα.

Γιατί την άγάπησε; Ούτε κι' αυτός δεν ήξερε. Θυμότανε μόνο ότι μόλις την είδε, κατάλαβε ότι την γυναίκα αυτή θά την άγαπούσε για όλη του τη ζωή. Στην Κέρκυρα, όταν πήγαν να έγκατασταθούν, αισθάνθηκε ότι μια τέτοια άγάπη δεν ήταν δυνατό να την χαρή όπως αυτός ήθελε, παρά με μια τέλεια άφοσίωσι στη γυναίκα του. Άλλωστε άρχιζε κιόλας να φοβάται ότι θά την ζήλευε και για να είνε ήσυχος, την έκλεισε σπίτι του και κλείστηκε μαζί της κι' αυτός.

***

Και να μια μέρα, σαν μπόμπα έπεσε ή είδησις στην Κέρκυρα: ή γυναίκα του Βρανά, ή Σπανιόλα, τώχε σκάσει μ' έναν Ίταλό μουσικό.

Τό πράγμα φάνηκε άπίστευτο και τόσο σκληρό και χυδαίο εκ μέρους της ώστε και αυτοί οί έχθροί του Βρανά τον λυπήθηκαν για τό άτύχημά του και ρίξαν στη γυναίκα του όλο τό άδικο.

— Άκούς την άθλία, να την μαζέψη μέσ' απ' τους δρόμους και να του φύγη έτσι ξεδιάντροπα τρεις μήνες μετά τό γάμο!

— Άμ' τέτοιες είνε αυτές ή Σπανιόλες! Θερμόαιμες, βλέπεις...

Αυτά και άλλα χειρότερα έλέγοντο σ' όλες τις παρέες, σ' όλους τους κοσμικούς κύκλους τής Κερκύρας. Ο Βρανάς δεν είχε μούτρα να φανή. Είχε διαδοθή μάλιστα ότι έσκέπτετο να ζητήσει μετάθεσι σέ καμμιά άλλη πόλι. Ωστόσο και τώρα στην δυστυχία του, όπως και άλλοτε στην ευτυχία του, δεν μιλούσε σέ κανένανε, μοναχικός, υπερήφανος. Είχε θάψει βαθιά στη ψυχή του τον πόνο του και τά χείλη του ήσαν κλεισμένα για όλους. Κανείς άλλωστε δεν τολμούσε να τον ρωτήση τίποτε, γιατί όλοι έσέβοντο τον μεγάλο του πόνο. Γι' αυτόν δεν άμφέβαλλε κανείς και μάλιστα από την ημέρα που μια ύπηρετρια την όποια είχε διώξει διηγήθηκε τά πιό περιεργα πράγματα για τον καιρό που είχε τη γυναίκα του και για τό διάστημα που είχε άκολουθήσει μετά την άπόδρασί της.

Μια λεπτομέρεια τής περιόδου αυτής έκανε έξαιρετική έντύπωσι. Έλεγε ή ύπηρετρια ότι ο κύριός της κρατούσε άνοιγμένο ένα βιβλίο

Ντολορές

της γυναίκας του, στην ίδια σελίδα που τή είχε αφήσει έκείνη, και στον φωνόγραφο δεν έβαζε παρά ένα μόνο κομμάτι, τό τελευταίο που είχε άκούσει μαζί της, μια ισπανική βαρκαρόλα.

Άλλά και κάτι πιό περιεργό ακόμη διηγόταν ή ύπηρετρια: έλεγε ότι ο κύριός της έγραφε διάφορα γράμματα και ύστερα τά ζέσχιζε και τά πετούσε.

***

Τό πράγμα είχε σχεδόν λητμονηθή όταν άξαφνα, ύστερα από ένα μόλις μήνα, διαδόθηκε ότι ή γυναίκα του Βρανά είχε έπιστρέψει στην Κέρκυρα, ότι έμεινε δυό μέρες στο ξενοδοχείο και ύστερα έφυγε. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβη τί είχε συμβή και μόνον όταν, μια μέρα μετά την άναχώρησι τής Ίσπανίδος, έπεσε μια ακόμη πιό κεραυνόβολος είδησις, ή είδησις τής αυτοκτονίας του Βρανά, ο κόσμος μπόρεσε να μάθη την τελευταία φάσι τής τραγικής αυτής έρωτικής περιπέτειας. Ο Βρανάς σ' ένα γράμμα του στον φίλο του Αντρέα Λαρδή έξηγούσε τους λόγους τής αυτοκτονίας του:

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

— Τὸ ἠλεκτρικὸ περνάει κι' ἀπὸ τὰ σίδηρα τοῦ κρεββατιοῦ... πρόσθεσε ὁ ἀρχιτέκτονας.

»Δίπλα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ «μπουντουάρ».

— Ἡ κυρία μπορεῖ νὰ ντυθῆ καὶ νὰ γδυθῆ χωρὶς τὴ βοήθεια καμμιάς καμαριέρας... μας ἐξήγησε πάλι.

— Πῶς; ἔκανε ἡ γυναῖκα μου;

— Περᾶστε μέσα καὶ θὰ δῆτε... Ὁραῖα. Ἀνεβῆτε τώρα ἐκεῖ ἐπάνω. Θαυμάσια. Πατήστε αὐτὸ τὸ κουμπί... Βλέπετε;

»Μόλις πάτησε τὸ κουμπὶ ἡ γυναῖκα μου τυλίχθηκε ἀπὸ ἓνα ἀκίνδυνο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ τὸ φόρεμά της, αὐτομάτως, ἔπεσε στὰ πόδια της. Ἐγὼ ἔκλεισα θυμωμένος τὴν πόρτα κι' ἄφησα ἀπ' ἔξω τὸν ἀρχιτέκτονα ποὺ γελοῦσε σὰν βλάκκας μ' αὐτὸ τὸ ἄνοστο ἀστεῖο του...»

— Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ θὰ σᾶς ἀπογοήτευσε... παρατήρησα.

— Κάθε ἄλλο! φώναξε ὁ Μπαρμπαροῦ. Τὸ ξεχάσαμε γρήγορα... Εἴμαστε τόσο ἐνθουσιασμένοι, ὥστε ἀγοράσαμε ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικὸ σπίτι... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν σωτὸς παράδεισος! Χαιρόσουν νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα.

»Ἔτσι, γιὰ μερικὸς μῆνες, ὅλα πηγαίνουν μιὰ χαρὰ. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν εἶχαμε οὔτε ἓναν ὑπηρετῆ. Οἱ ὑπηρετές μας κ' ἡ καμαριέρες ἦσαν τὰ ἠλεκτρικὰ κουμπιά. Τί καθαριότης, τί ὑγεία! Ἡ γυναῖκα μου ἦταν κατενθουσιασμένη. Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους μας, ὅλοι τοὺς μᾶς μακάριζαν!..

»Μὰ μιὰ ὠμορφὴ ἡμέρα — ὠμορφὴ ὁ λόγος τὸ λέει — ἀρχισαν ἡ ἀναποδιές. Στὴν ἀρχὴ μικροπράγματα: ἐνώσεις, βραχυκυκλώματα... Πατοῦσα ἓνα κουμπὶ γιὰ νὰ πάρω τὴν ἔφημερίδα καὶ δεχόμενον στὸ πρόσωπο μιὰ σαπουνάδα. Ἡ-θελα τὸ πρόγευμα κι' ἀρχίζει νὰ παίξει τὸ γραμμόφωνο. «Σχημάτιζα» ἓναν ἀριθμὸ στὸ αὐτόματο τηλέφωνο κι' ἄνοιγε τὸ «ντούς»... Βέβαια, γελᾶτε, γιὰτὶ δὲν σᾶς εἶπα τὰ χειρότερα...

»Ἐνα θράδυ σηκώθηκε δυνατὸς ἀέρας. «Θύελλα!...» ἔγραφε τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν «κεκορησμένη» ἀπὸ ἠλεκτρισμό. Ἡ γυναῖκα μου ἀρχισε ν' ἀνησυχῆ. Τὰ κουμπιά τοῦ σπιτιοῦ μας εἶχαν... τρελλαθῆ, ἔκαναν ὅ,τι ἤθελαν. Καὶ ξαφνικὰ ἦρθε ἡ καταστροφή! Μὲ τὴν πρώτη ἀστραπή, ὁ κεραυνὸς ἔσκασε μέσα στὴν κουζίνα. Ἐμεῖς, τρομοκρατηθήκαμε. Ἀρπάξαμε γρήγορα ἀπὸ μιὰ θαλίτσα κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι... Μόλις προφθάσαμε ἄλλωστε νὰ βγοῦμε, γιὰτὶ ἓνας δευτέρος κεραυνὸς ἔσκασε στὸ χῶλ... Σὲ λίγο τὸ ἠλεκτρικὸ μας σπίτι ἀρπάξε φωτιά καὶ κάηκε...»

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχα καμμιά διάθεσι νὰ γελᾶσω.

— Βλέπεις; μοῦ ἔκανε τότε ὁ Μπαρμπαροῦ. Νά, γιὰτὶ ξαναγύρισα στὸ τζάκι καὶ στὰ τρίφωτα... Τὸ μοντέρνο «κομφὸρ» σοῦ τὸ χαρίζω!..

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἄς μένη!... ἔκανα τρομοκρατημένος. Δὲν συμπαθῶ τοὺς κεραυνούς.

Κι' ἀπὸ τότε, βλέπω πάντα μ' ἓνα ὑποπτο μάτι κάθε σπίτι μὲ μοντέρνα ἠλεκτρικὰ εἶδη καὶ μὲ μοντέρνο «κομφὸρ»!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 45)

«Ἀντρέα μου,

Σὲ σένα ποὺ μὲ ξέρεις, ποὺ ξέρεις τὸν χαρακτήρα μου ὅσο κανένας ἄλλος, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ γράψω, πρὶν θέσω ὁ ἴδιος τέρμα στὴ ζωὴ μου, γιὰτὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσης.

Ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ πῶ εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῆς μὲ πόση δύναμι, μὲ πόσο πάθος, μὲ πόση τρέλλα, ἀγάπησα τὴ γυναῖκα μου. Δὲν ζοῦσα παρά μόνον γι' αὐτὴν, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἀποδείχνω μὲ τὸν θάνατό μου. Τρεῖς δλόκληρους μῆνες ἔζησα μίαν εὐτυχία ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος δὲν θὰ ζήσει σὰν κι' ἐμέ. Γιὰ τίποτε δὲν μ' ἐμελλε, οὔτε γιὰ τὰ δυσμενῆ σχόλια τῆς κοινωνίας ποὺ τὰ ἐμάντευα, οὔτε γιὰ τὴν ψυχρότητα τῶν φίλων μου, οὔτε καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐργασίᾶ μου, ποὺ τὴν εἶχα ἀρκετὰ παραμελήσει. Καὶ ἡ εὐτυχία μου δὲν εἶχε κανένα σύννεφο, δὲν εἶχε κανένα μελανὸ σημάδι, γιὰτὶ ἤμουν βέβαιος ὅτι καὶ ἡ Ντολορέ μὲ ἀγαποῦσε ὅπως τὴν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ.

Ὅταν μοῦ συνέβη τὸ ἀτύχημα ποὺ ξέρεις, σκέφτηκα καὶ τότε ν' αὐτοκτονήσω. Καὶ ὅταν ξανᾶρθε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια μου κλαίγοντας καὶ παρακαλῶντάς με νὰ τὴν πάρω πίσω, θρήκα τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῶ.

Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔνοιωσα πὼς δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ ζήσω...

Δὲν σοῦ ἔκρυψα τίποτε Ἀντρέα καὶ ἂν ἀγαπᾶς τὸν φίλο σου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσης.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 37)

τινύσσαμε, σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου μέτρων ἀπὸ μᾶς, μερικὸς βράχους μὲ δέντρα ἀνάμεσά τους.

Βρισκόμουν λίγο παράμερα ἀπ' τοὺς συντρόφους μου. Βλέποντας ἔξαφνα ἓνα μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦταν εὐκλόγο νὰ σκαρφαλώσω στοὺς βράχους, τράβηξα ἐκεῖ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ βρισκόμουν ἐπάνω. Ἀπ' αὐτὸ τὸ παρατηρητήριό μου μποροῦσα νὰ βλέπω ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω μου.

Κι' ἔξαφνα διέκρινα κάτι ποὺ σάλευε μέσα σ' ἓνα σῦδεντρο. Ἦταν ἡ οὐρὰ τοῦ λιονταριοῦ ποὺ ἀναζητοῦσα. Ἀπὸ τὴ στάσι του ἔδειχνε πὼς ἦταν ἔτοιμο νὰ ὀρμήσει κατὰ τῶν συντρόφων μου, οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν σὲ δέκα μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σῦδεντρο, ὅπου ἦταν κρυμμένο τὸ θηρίο.

— Προσέχετε! τοὺς φώναξα.

Συγχρόνως ἓνα μούγκρισμα τρομερὸ ξέσχισε τὸν ἀέρα καὶ τὸ θηρίο πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σῦδεντρο.

Ὁ Χάρρυ, ξαφνιασμένος, γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς ἐμένα, ἔπειτα κύτταξε μπροστά του καὶ σήκωσε τὸ ὄπλο του.

Μὰ ἐγὼ τὸν πρόλαβα καὶ πυροβόλησα πρῶτος. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ λιοντάρι ἀνάμεσα στὰ πλευρά, σὲ δυὸ μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Χάρρυ, μὰ δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ τὸ ρίξει κάτω.

Ἐνας ἰθαγενῆς στεκόταν πλάι στὸν Χάρρυ. Βλέποντας τὸ λιοντάρι, ἀρχισε νὰ τρέχει γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του καὶ τότε τὸ θηρίο, περιφρονῶντας τὸν ἀκίνητο φίλο μου, ὤρμησε ξοπίσω του...

Σ' αὐτὸ ὀφείλει ὁ Χάρρυ τὴν σωτηρία του. Ἐτσι μπόρεσε νὰ πυροβολήσῃ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ λιοντάρι περνοῦσε πλάι του. Ἡ σφαῖρα χτύπησε ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως τὸ θηρίο, τὸ ὁποῖο σωριάστηκε κάτω ἀναπηδῶντας σπασμωδικὰ καὶ μουγκρίζοντας σὰν δαίμονας.

Πυροβόλησα κατόπιν κι' ἐγὼ γιὰ δευτέρη φορὰ κ' ἡ σφαῖρα μου τοῦ συνέτριψε τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Αὐτὴ ἦταν ἡ χαριστικὴ βολή... Σ. Τ. ΣΤΟΝΕΧΑΜ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

νὰ κάνω;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία μου! Δὲν εἶνε τίποτε. Ἐχει μιὰ ἔμμονη ἰδέα, ποὺ ὀφείλεται σὲ ὑπερκόπωση... Ἡ μάλλον ἔχει μιὰ ἐπαγγελματικὴ ὑπερευαισθησία. Θὰ ἦταν σωστὸ ν' ἀποκαλέσουμε τὴν πάθησί του «ἐρευνομανία». Αὐτὴ ἡ πάθησις δὲν ὑπῆρχε ὡς σήμερα. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ μὲ δικαίαν ὑπερηφάνεια, ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος ποὺ τὴν ἀνακάλυψα.

Δὲν μπόρεσα νὰ ἀκούσω περισσότερο. Ἦταν περιττὸ νὰ φωνάξω, νὰ διαμαρτυρηθῶ. Γιὰτὶ αὐτὸ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ πιστέψουν ὅτι ἡ τρέλλα μου μεγαλώνει ὀλοένα.

***

Βρίσκομαι δεκαπέντε χρόνια κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ φρενοκομεῖο. Ἐξακολουθῶ νὰ κρατᾶω σημειώσεις. Εἶμαι πολὺ γαλήνιος. Θὰ βγῶ βέβαια κάποια μέρα ἀπὸ δῶ καὶ τότε θ' ἀποδείξω ὅτι οἱ τρελλοὶ δὲν εἶνε τρελλοί...

ΦΙΚΡΕΤ ΑΝΤΕΛ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ Μ'Σ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 9)

λοι της, δηλώνοντάς της ὅτι ἐκεῖ πέρα ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ σκληρὴ κι' ὅτι ἴσως τὴν τσάκιζαν οἱ ἐλώδεις πυρετοὶ καὶ τὸ φοβερὸ κλίμα τῆς μαύρης ἠπείρου. Μὴ ξέροντας πειὰ πὼς νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ὠμορφὴ φωνή της. Ἐμαθε λοιπὸν χαβάγια, πήρε ὡς παρτεναῖρ της τὸν κ. Χρήστο Μνηματίδη κι' ἔκανε μιὰ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισι στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἀττίκ. Ἐπειτα ἔπαιξε πρὸ «Περροκέ» καὶ ξαναγύρισε πάλι στὴ «Μάντρα» γιὰ νὰ δουλέψῃ.

Μὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν καλλιτεχνῶν ἔχει μέρες κρίσεως. Ἐτσι καὶ ἡ Δανάη πρὸ ἑνὸς χρόνου θρέθηκε χωρὶς δουλειὰ κι' ἀρχισε νὰ ἔχη οἰκονομικὲς στενοχώριες. Τώρα περνοῦσε τὴν ὥρα της διαβάζοντας τὰ «Ζητεῖται» τῆς «Ἐστίας» καὶ καθὲς μέρα γυρνοῦσε σὲ διάφορες διευθύνσεις ζητῶντας ἐργασίᾶ. Τέλος θρήκε δουλειὰ στὸ μυροπωλεῖο τοῦ κ. Νικοῦ ἀδῆ. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ ἐργασθῆ ὡς ὑπάλληλος. Οἱ φίλοι της τῆς ἔκλεισαν ἓνα καλὸ συμβόλαιον γιὰ τὴν Πόλι καὶ ἡ Δανάη, ἀνεχώρησε μὲ καλλιτεχνικὸ ἐνθουσιασμὸ μὲ νέους θροιάμενους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς ἄλλων ἡθοποιῶν.